

Moj nočno.

V polnoč spečega morja hiš odmevajo moji koraki,
blažilno pošumevajo vodnih vil lasje v narasli reki,
do zvezd se vzganjajo moje duše kriki:

Ha, biti vsemirje, ki samo sebe požira
v blazni ogromnosti svoji; streti, razdreti
pajčevino strupenih misli, ki razprostira
se nad mestom nestvorom okuženim; zavratno
sikanje kač nevidnih se po meni stega,
že me verige ogabne opletajo vsega ...
v divjem strahu rodila mi duša je svitke
razljučenih mojih lastnih odpornih misli, vitke,
plapolajoče polzke trake, šarene nitke ...
v iskrečem se plesu so se sprijeli,
objeli klopčič živi, v sladostrastju vzdrhteli
in glej — splodili
so se spet novi in novi gomazeči šopi vrvi,
ki so mi dušo priželi, priželi — —

Tedaj je zavpilo srce, da so okameneli sikavci
in zastrmeli.

Upornik sem misli! Zašelestite,
polnočni vetrovi, da duša zasanja,
vi dihi vseмира, mehko oblite
zločinca trudnega od praiskanja.

Žena mi bodi ti, noč zvezdâ,
da ves v tvojih opojih zdrhtim —
O, zdaj poznam te, glas srca:
Le po objemih koprnim,

po vseidni melodiji,
ki pretvarja v valovanje
mene, tebe, vse vesoljstvo ...
kakor slutnja, kakor san je

tvoja duša, — človek — sfinga —
godba raztalja v toke občutij
vso telesnost — — — Melodije,
melodije, melodije ...

Hlad ... tišina ... mesto spokorno ždi ...
sikalcev — nikjer —
nad reko pod mostom se zibljejo megle,
morda se vanje v strahu pretvorili so.

Miran Jarc.

Človek in noč.

V megló, temó,
ki v njo
zapuščena pokrajina tone,
v nebes pradno
mojih preplašenih misli oči se pno ...

V noč
prostrana polja pretajno pojo ...
Vse kot okamenelo ždi:
orjaško, fantastno nebo — se zdi —
da pogoltne pod mano rastočo zemljó ...

Sam — —
nad mano, krog mene vsemirje preteče ...

O, čudnih mož daljnovidcev, v divjih stoletjih, misli žareče,
meči, ki sekali so v brezizrazno, sovražno temó,
to ogromno, turobno, tesnobno mrakovje,
ki v njem se gubim ...

Drhtim
v neznani slasti, v propasti drhtim,
osamelost prestrašna se v duši zgosteva
kakor oblakov valovje,
ko mi ogromna misel zoreva:

Tudi jaz sem vtkan v to zibajoče se, zagonetno vesoljstva telo,
ki z zversko naslodo preži
na tihih sanj utripe, na vsake želje dihlej,
na vsake misli nihaj,